

Petri första bref.

1 Kapitlet.

Petrus hälsar de utvalda främlingarna i åtskilliga länder, v. 1. Och tackar Gud, som hade födt honom och dem på nytt till ett lefvande hopp genom Kristus, till ett oförgängligt arf, v. 3. Och tröstar dem därmed, att deras kors och den bedröf-

velse, som de ledo till sin tros pröfning en liten tid, skulle lyktas med osäglig glädje och härlighet, v. 6. På grund däraf förmanar han dem till ståndaktighet i detta hopp, v. 13. Och till ett heligt lefverne, med många skäl, v. 14. I synnerhet till en oskrymtad kärlek emot hvarandra, v. 22.

Petrus, Jesu Kristi apostel, till de utkorade främlingar, som bo här och där¹ i Pontus, Galatien, Kap-padocien, Asien och Bitynien,

¹ Joh. 7: 35. Ap. G. 8: 14. Jak. 1: 1.

2. utkorade enligt Guds, Faderns, försyn¹ genom Andens helgelse till lydnad och till bestänkelse med Jesu Kristi blod². Nåd och frid föröke sig hos eder³.

¹ Rom. 8: 29. ² Ebr. 12: 24. ³ Rom. 1: 7.

¹ Kor. 1: 3. Ef. 1: 2. 2 Petr. 1: 2.

Jud. br. v. 2.

3. Välsignad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader¹, som efter sin stora barmhärtighet hafver födt oss på nytt² till ett lefvande hopp, genom Jesu Kristi uppståndelse ifrån de döda³,

¹ Ef. 1: 3. ² Jak. 1: 18. ³ Rom. 6: 2, 3.

¹ Kor. 15: 20.

4. till ett oförgångligt, obesmittadt och övanskligt arf, hvilket i himmelen är förvaradt åt eder¹,

¹ Kol. 1: 5. 2 Tim. 1: 12.

5. som med Guds makt bevarens¹ genom tro till en frälsning, hvilken är beredd att varda uppenbar i den yttersta tiden,

¹ Jud. br. v. 1.

6. i hvilken I skolen fröjda eder¹, I som nu en liten tid² liden bedröfvelse i mångahanda pröfningar, hvar så behöfves,

¹ Rom. 5: 3. Jak. 1: 2. ² 2 Kor. 4: 17.

Ebr. 10: 37. 1 Petr. 5: 10.

7. på det att eder bepröfvade tro, hvilken är mycket kostligare än guldet, som förgås, men dock pröfvas genom eld¹, må lända eder till lof, pris och ära, när Kristus Jesus blifver uppenbar.

¹ Ords. 17: 3. Es. 48: 10. 1 Kor. 3: 13.

1 Petr. 4: 12. Jak. 1: 3.

8. Honom älsken I, ändock I icke hafven sett honom, och ändock I ännu icke sen honom¹, tron I på honom; så skolen I fröjda eder med osäglig och härlig glädje,

¹ 2 Kor. 5: 7. Ebr. 11: 1, 27.

9. när I vinnen eder tros mål, nämligen edra sjäalars frälsning.

10. Efter denna frälsning hafva profeter forskat¹ och rannsakat, de som hafva profeterat om den nåd, som skulle komma eder till del².

¹ Matt. 13: 17. Luc. 10: 24. ² 1 Mos. 49: 10. Dan. 2: 44, kap. 9: 24. Hagg. 2: 8. Zack.

6: 12.

11. De hafva efterforskat, på hvilken och hurudan tid Kristi Ande, som var¹ i dem, häntydde, då han tillföreneh bebadade de lidanden², som skulle vederfaras Kristus, och den härlighet, som därefter följa skulle³.

¹ 2 Petr. 1: 21. ² Ps. 22: 7. Es. 53: 3.

³ Luk. 24: 26.

12. Och för dem vardt det uppenbaradt¹, att de icke tjänade sig själva² utan oss med de stycken, hvilka nu äro eder förkunnade af dem, som för eder hafva predikat evangelium genom den Helige Ande³, som sändes ifrån himmelen; i hvilka stycken det ock lyster änglarna att blicka in.

¹ Dan. 12: 9. Ef. 3: 9 f. ² Ebr. 11: 13, 39.

³ Ap. G. 2: 4.

13. Därföre, omgjorden edert sinnes länder¹, och varen nyktra²; och sätt en fullkomligt hopp till den nåd, som tilljudes eder genom Jesu Kristi uppenbarelse.

¹ Luc. 12: 35. Ef. 6: 14. ² Luc. 21: 34.

Rom. 13: 13. 1 Tess. 5: 6.

14. Såsom lydaktiga barn rätten eder icke efter de begärelser, uti

hvilka I tillförene under eder få-
vitskhets tid lefden¹, ¹ Ap. G. 17: 30.

15. utan efter honom, som hafver
kallat eder och är helig, varen ock
I heliga¹ uti all eder umgängelse.

¹ 3 Mos. 11: 44, kap. 19: 2, kap. 20: 7.
Luc. 1: 74, 75. 2 Kor. 7: 1.

16. Ty det är skrivvet: I skolen
vara heliga, ty jag är helig.

17. Och om I såsom Fader åkallen
honom, som dömer efter hvars och
ens gärning och intet anseende haf-
ver till personen¹, så sen till, att I
uti denna edert främlingsskaps tid²
vandren i räddhåga³.

¹ 5 Mos. 10: 17. 2 Krön. 19: 7. Job 34: 19.

² 2 Kor. 5: 6. Ebr. 11: 13. ³ Fil. 2: 12.

18. I veten ju, att I icke med för-
gängliga ting, silfver eller guld, haf-
ven blifvit återlösta¹ ifrån edert få-
fängliga lefverne efter fädernas sätt,

¹ 1 Kor. 6: 20, kap. 7: 23. Upp. 5: 9.

19. utan med Kristi dyra blod¹, så-
som med ett menlöst och obesmit-
tadt lamm²,

¹ Ap. G. 20: 28. Ebr. 9: 12, 14. ² 1 Kor. 5: 7.

20. hvilken väl var förutsedd före
världens begynnelse¹, men blef up-
penbarad först i de yttersta tiderna²,
för eder skull³,

¹ Joh. 17: 24. Rom. 16: 25. 2 Tim. 1: 9.

Upp. 13: 8. ² Ef. 1: 9, 10. Gal. 4: 4.

Ebr. 1: 2. ³ Rom. 3: 25.

21. I som genom honom tron på
Gud, hvilken hafver uppväckt ho-
nom ifrån de döda¹ och gifvit ho-
nom härlighet², på det att I skullen
hafva tro och hopp till Gud.

¹ Ap. G. 2: 24, 32. ² Rom. 6: 4. Fil. 2: 9.

22. Gören edra själar rena i san-
ningens lydriad, genom Anden, till
oskrymtad broderlig kärlek¹, och

älsken hvarandra storligen af rent
hjärta,

¹ Rom. 12: 10. Ef. 4: 3. 1 Tim. 1: 5.

Ebr. 13: 1. 1 Petr. 2: 17.

23. såsom de där äro födda på
nytt¹, icke af någon förgänglig säd,
utan af en oförgänglig: genom Guds
lefvande ord², som blifver evinner-
ligen.

¹ Joh. 3: 3, 5. Jak. 1: 18.

1 Joh. 3: 9. ² Joh. 1: 13.

24. Ty allt kött är såsom gräs,
och all människors härlighet såsom
blomster på gräset¹; gräset vissnar
bort och blomstret faller af;

¹ Ps. 102: 12. Ps. 103 15. Es. 40: 6. Syr.
14: 18. 1 Kor. 7: 31. 1 Joh. 2: 17. Jak. 1: 10,
kap. 4: 14.

25. men Herrens ord blifver evin-
nerligen. Och detta är det ord, som
är förkunnadt ibland eder såsom ett
gladt budskap.

2 Kapitel.

Petrus förmanar brevets läsare att af-
hålla sig ifrån alla synder och köttliga
begärelser, v. 1, 11. Att åstunda och lefva
efter Kristi lära, v. 2. Eftersom de hade
smakat hans godhet, v. 3. Eftersom de
voro uppbyggda på honom, v. 4, 6. Ef-
tersom de voro ett heligt prästerskap, v.
5, 9. Och alldenstund de från att hafva
varit hedningar hade blifvit Guds folk, v.
10. Och på det att andra måtte prisa
Gud därför, v. 12. Sedan förmanar han
alla till hörsamhet emot öfverheten, v. 13.
Och i synnerhet tjänare till underdånighet
emot deras lekamliga herrar etc., v. 18.
Och till att lida orätt med tålmod, v. 19.
Efter Kristi exempel, v. 21.

Så läggen nu bort all ondska¹ och
allt svek och skrymteri och af-
und och allt förtal.

¹ Rom. 6: 4. Ef. 4: 22, 25. Kol. 3: 8.

Ebr. 12: 1.

2. Och åstunden såsom nyfödda
barn den andliga oförfalskade mjöl-

ken¹, på det att I genom den mån växa upp,

¹ Es. 55: 1. Ps. 131: 2. Matt. 18: 3.
1 Kor. 14: 20.

3. om I annars hafven smakat, att Herren är god¹.

¹ Ps. 34: 9.

4. Och kommen till honom, den lefvande stenen, som af människor är förkastad¹, men inför Gud är utkorad och kostelig²,

¹ Ps. 118: 22. Matt. 21: 42. ² Ef. 2: 20.

5. och låten eder, också I, såsom lefvande stenar, uppbyggas till ett andligt hus¹ och till ett heligt prästerskap², för att offra andliga offer³, som äro Gud tacknämliga⁴ genom Jesus Kristus.

¹ Ef. 2: 21, 22. Ebr. 3: 6. ² Es. 61: 6, kap. 66: 21. Upp. 1: 6. ³ Mal. 1: 11. Rom. 12: 1. Ebr. 13: 15. ⁴ Fil. 4: 18. Ebr. 12: 28.

6. Därföre heter det ock i skriften: Si, jag lägger i Sion en utvald, kostelig hörnsten; och hvilken som tror på honom, han skall icke komma på skam¹.

¹ Es. 28: 16. Rom. 9: 33.

7. För eder, som tron, är han alltså kostelig, men för dem som icke tro är stenen, som byggningsmännen hafva förkastat, vorden en hörnsten¹

¹ Ap. G. 4: 11.

8. och en sten, som man stöter sig på, och en förgargelsklippa¹. Och de stöta sig, eftersom de icke tro ordet; och därtill voro de ock bestämda.

¹ Es. 8: 14. Luc. 2: 34. 1 Kor. 1: 23.

9. Men I ären ett utvaldt släkte, ett konungsligt prästerskap¹, ett heligt folk², ett egendomsfolk³, på det att I skolen kungöra hans fullkom-

ligheter, som hafver kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus⁴,

¹ 2 Mos. 19: 6. Upp. 5: 10. ² Es. 62: 12.
³ 2 Mos. 19: 5. 5 Mos. 7: 6. Ef. 1: 14.
⁴ Ef. 5: 8. Kol. 1: 13.

10. I, som tillförene icke voren ett folk, men nu ären Guds folk¹, I, som tillförene icke haden fått barmhärtighet, men nu hafven fått barmhärtighet.

¹ Os. 1: 10, kap. 2: 23. Rom. 9: 25.

11. Mina älskade, jag förmanar eder såsom gäster och främlingar¹, att I tagen eder till vara för de köttliga begärelserna², hvilka strida emot själen³.

¹ 1 Petr. 1: 1. ² Rom. 13: 14. Gal. 5: 16, 24, kap. 5: 17. Jak. 4: 1.

12. Och fören en god umgängelse ibland hedningarna, på det att, om de i något förtala eder såsom illgärningsmän, de må se edra goda gärningar¹ och prisa Gud på besökelsens dag.

¹ Matt. 5: 16. Fil. 2: 15. 1 Petr. 3: 16.

13. Varen underdåniga all mänsklig ordning för Herrens skull¹, ehvad det är konungen såsom den öfverste,

¹ Rom. 13: 1. Tit. 3: 1.

14. eller landshöfdingarna, såsom de där sända äro af honom, de onda till straff och de goda till pris¹.

¹ Rom. 13: 3, 4.

15. Ty så är Guds vilja, att I med goda gärningar skolen igenstoppa munnen på galna och oförståndiga människor¹;

¹ Tit. 2: 8.

16. såsom fria¹, dock icke såsom haden I friheten till att skyla ondskan med, utan såsom Guds tjänare².

¹ Joh. 8: 32. Rom. 6: 18. Gal. 5: 1, 13.
² 2 Petr. 2: 19.

17. Varen hedersamma¹ emot hvar man, älsken bröderna², fruktan Gud, ären konungen³.

¹ Rom. 12: 10. Fil. 2: 3. 1 Petr. 5: 5.

² Ebr. 13: 1. 1 Petr. 1: 22. 2 Petr. 1: 7.

³ Matt. 22: 21.

18. I tjänare, varen underdåniga edra herrar¹ med all fruktan, icke allenast de goda och saktmodiga, utan ock de vrånga.

¹ Ef. 6: 5.

19. Ty det är välbehagligt för Gud, om någon för samvetets skull inför Gud fördrager bedörfvelse och lider orätt¹.

¹ Matt. 5: 10. 2 Kor. 7: 10.

20. Ty hvad berömmelse är det, om I ären tåliga, då I för edra missgärningar varden slagna¹? Men om I hafven tålmod, då I liden för goda gärningars skull, då är detta välbehagligt för Gud.

¹ 1 Petr. 3: 14, 17, kap. 4: 14, 15.

21. Ty därtill ären I kallade¹, eftersom ock Kristus led för oss, lämnande oss en föresyn², på det att I skolen efterfölja hans fotspår,

¹ Matt. 16: 24. 1 Tess. 3: 3. ² Joh. 13: 15.

Fil. 2: 5. 1 Petr. 3: 17, 18.

22. hvilken ingen synd gjort hade¹, och i hvilken mun intet svek vardt funnet,

¹ Es. 53: 9. 2 Kor. 5: 21. 1 Joh. 3: 5.

23. hvilken, när han blef smädad¹, icke smådade igen, och när han led, icke hotade, utan öfverlämnade hämnden åt den som rätt dömer²,

¹ Matt. 27: 39. ² Joh. 8: 48, 49.

24. hvilken själf bar våra synder i sin lekamen¹ upp på trät, på det vi skulle vara döda ifrån synderna och lefva för rättfärdigheten², han genom hvilken sår I ären helbrädda vordna³.

¹ Matt. 8: 17. ² Rom. 6: 11, kap. 7: 6. ³ Es. 53: 5.

25. Ty I voren såsom villfarande får¹, men I ären nu omvända till herden² och edra själars biskop.

¹ Es. 53: 6. Hes. 34: 6. ² Ps. 23: 1. Ies. 34: 23, kap. 37: 24. Joh. 10: 11. Ebr. 13: 20.

3 Kapitlet.

Vidare förmanar han hustrurna till hörsamhet emot sina män, v. 1. Och säger hvad en hustrus rätta prydnad är, v. 3. Sammaledes männen till att visligen lefva tillsammans med sina hustrur, v. 7. Sedan förmanar han alla kristna i gemen till åtskilliga dygder, v. 8. I synnerhet till saktmodighet och tålmod i lidandet, v. 9, 17. Och till att vara redo att bekänna sin tro, v. 15. Erinrar om Kristi lidande, död, uppståndelse och himmelsfärd; därvid han ock talar något om Noe tid och om dopet, v. 18.

Sammalunda varen, I hustrur, edra män underdåniga, på det att ock de som till äfventyrs icke tro ordet må genom hustrurnas vandel, utan ord, blifva vunna¹,

¹ 1 Mos. 3: 16. 1 Kor. 14: 34. Ef. 5: 22.

Kol. 3: 18. Tit. 2: 5.

2. när de förmärka eder kyska umgängelse i fruktan.

3. Eder prydnad vare icke en utvärtes, med flätadt hår och påhängda guldsmycken eller kosteliga kläder¹,

¹ Es. 3: 18. 1 Tim. 2: 9. Tit. 2: 3.

4. utan den vare hjärtats fördolda människa¹ med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga prydnad; ty detta är kosteligt inför Gud.

¹ Rom. 7: 22. 2 Kor. 4: 16.

5. Ty så prydde sig ock fordom de heliga kvinnorna, de där satte sitt hopp till Gud och voro sina män underdåniga.

6. Så var Sara lydlig Abraham och kallade honom herre¹; och hennes

barn ären I vordna, om I gören hvad godt är och icke låten eder af något förskräckas. ¹ 1 Mos. 18: 12.

7. Sammaledes skolen ock, I män, visligen lefva tillsammans, hvar och en med sin hustru, såsom det svagare kärilet, och bevisa dem ära¹, såsom de där ock äro medarfvingar till lifvets nåd, på det att edra böner icke må blifva förhindrade.

¹ 1 Kor. 7: 3. Ef. 5: 25. Kol. 3: 19.

8. Slutligen, varen alla ens till sinnes¹, medlidsamma, fulla af broderlig kärlek till hvarandra, barmhärtiga, vänliga,

¹ Rom. 12: 16, kap. 15: 5. Fil. 3: 16.

9. icke vedergällande ondt med ondt¹, icke smädelse med smädelse, utan tvärtom välsignen, vetande, att I ären därtill kallade, att I skolen ärfva välsignelse².

¹ 3 Mos. 19: 18. Ords. 20: 22. Matt. 5: 39.

1 Kor. 6: 7. ² Matt. 25: 34.

10. Ty den som vill älska lifvet och se goda dagar, han afhålle sin tunga ifrån det ondt är, och sina läppar ifrån att tala svek¹;

¹ Ps. 34: 13, 14. Jak. 1: 26.

11. han vände sig ifrån det ondt är, och göre det godt är¹, söke efter friden, och fare efter den.

¹ Ps. 37: 27. Es. 1: 16. 3 Joh. v. 11.

12. Ty Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga, och hans öron till deras bön¹. Men Herrens ansikte är emot dem som ondt göra.

¹ Ps. 34: 16.

13. Och hvem är den som kan göra eder skada, om I faren efter det goda?

14. Ja, om I än något liden för rättfärdighetens skull, ären I likväl sa-

liga¹. Hafven ingen fruktan för dem, och låten eder icke förskräckas²;

¹ Matt. 5: 10. 1 Petr. 2: 20, kap. 4: 14, 15.

² Es. 8: 12. Jer. 1: 8. Matt. 10: 28.

15. utan hållen Herren Gud helig uti edra hjärtan¹.

Varen ock alltid redobogna till att svara² hvar och en, som begär skäl för det hopp, som i eder är, och det med saktmodighet och fruktan,

¹ Joh. 1: 21. Es. 8: 13. ² Ps. 119: 46.

Ap. G. 4: 8.

16. och med ett godt samvete, på det att de som lasta eder goda umgängelse i Kristus må komma på skam¹, om de i något förtala eder såsom illgärningsmän.

¹ Tit. 2: 8. 1 Petr. 2: 12, 15, 19.

17. Ty det är bättre, om så är Guds vilja, att I liden för goda gärningar, än för onda.

18. Kristus led ju ock en gång för synders skull¹, rättfärdig för orättfärdiga, på det att han skulle föra oss till Gud, dödad till köttet, men lefvandegjord till anden²:

¹ Rom. 5: 6. Ebr. 9: 15, 28. ² Rom. 1: 4.

2 Kor. 13: 4.

19. I samma ande gick han ock bort och predikade för andarna i fångelset¹,

¹ 1 Petr. 4: 6.

20. hvilka fordom icke trodde¹, när Gud en gång bidade² och hade tålmod i Noe tid, då arken byggdes³, i hvilken några få, det är åtta själar, blefvo frälsta genom vatten⁴,

¹ Matt. 24: 38. Luc. 17: 26, 27. ² Rom. 2: 4.

³ 1 Mos. 6: 3, 5, 14, ⁴ kap. 7: 7, kap. 8: 18.

21. hvilket nu ock frälsar oss i sin motbild, dopet¹, som icke är ett af tvående af köttets orenhet, utan en

bön till Gud om ett godt samvele, genom Jesu Kristi uppståndelse,

¹ Ef. 5: 26.

22. hvilken är på Guds högra sida¹, nppfaren till himmelen, sedan änglar och väldigheter och makter äro honom underlagda.

¹ Ps. 110: 1. Ef. 1: 20. Kol. 3: 1.

4 Kapitel.

Petrus förmanar vidare till tålmod under kors och förföljelse, med hänvisning till Kristi exempel och till den nytta, som följer därmed, nämligen att man därigenom vänder sig från synden, v. 1. Sedan förmanar han dem att vända sig från det förra hedniska väsendet till ett kristligt lefverne, v. 3. I synnerhet till flit i bön och åkallan, till en brinnande kärlek, till tjänstaktighet och andra dygder, v. 7. Återkommer så till den förra förmaningen om tålmod under kors och lidande och utförer den med flera ord och bevis, v. 12.

Då nu Kristus hafver lidit i köttet för oss, så skolen I ock väpna eder med samma sinne¹ — ty den som hafver lidit i köttet, han är skild ifrån synd² — ¹ Rom. 6: 7. ² Ebr. 12: 1.

2. på det att I under den tid, som ännu återstår eder i köttet, icke mån lefva efter människors lustar, utan efter Guds vilja¹.

¹ Rom. 12: 2, kap. 14: 7. ² Kor. 5: 15. Gal. 2: 20. Ef. 4: 24. ¹ Tess. 5: 10. Ebr. 9: 14.

3. Ty det är nog, att vi under vårt framfarna lif hafva gjort hedningarnas vilja¹, då vi vandrade i lösaktighet, i begärelse, i dryckenskap, i frosseri, i svalg och i grufflig afgudadyrkan,

¹ Rom. 13: 13. Ef. 4: 17.

4. hvarföre det ock synes dem vara sällsamt, att I icke löpen med dem

till samma liderlighets pöl, och därför smäda de eder.

5. Men de skola göra räkenskap inför honom, som är redo att döma lefvande och döda¹.

¹ Joh. 5: 25. Ap. G. 10: 42.

6. Ty därföre är ock evangelium predikadt för de döda¹, att de väl såsom alla människor må varda dömda till köttet, men dock i likhet med Gud få lefva till anden.

¹ 1 Petr. 3: 19.

7. Men nu tillstundar änden på allting¹. Varen alltså tuktiga² och nyktra³, så att I kunnen bedja⁴.

¹ Luc. 21: 35. ² Petr. 3: 9, 11. ¹ Joh. 2: 18.

² Luc. 21: 34. ³ Rom. 13: 12. ⁴ Matt. 26: 41.

Fil. 4: 6.

8. Men öfver allting hafven en brinnande kärlek till hvarandra, ty kärleken skyler en myckenhet af synder¹.

¹ Ords. 10: 12. Jak. 5: 20.

9. Varen gästvänliga mot hvarandra¹ utan knot²,

¹ Ebr. 13: 2. ² Fil. 2: 14.

10. och varen tjänstaktiga mot hvarandra, hvar och en med den nådegåfva, som han hafver fått¹, såsom goda förvaltare² af Guds mångfaldiga³ nåd.

¹ Ords. 3: 28. ² Kor. 8: 12. ³ Luc. 12: 42.

Tit. 1: 7. ³ 1 Kor. 12: 4. Ef. 4: 11.

11. Om någon talar, så tale han såsom Guds ord¹; om någon hafver en tjänst², så tjäne han efter den förnäga, som Gud gifver, på det att Gud i allting må blifva ärad genom Jesus Kristus, hvilken äran och väldet tillhöra evinnerligen. Amen.

¹ Jer. 23: 22. ² Rom. 12: 6, 7, 8.

12. Mina käraste, förundren eder icke öfver den glödhetta¹, som I hafven att utstå och som vederfares eder

till pröfnung, likasom hände eder något sällsamt.

¹ Es. 48: 10. ¹ Kor. 3: 13. ¹ Petr. 1: 7.

13. Utan glädjens, ju mer I fån dela Kristi lidande¹, på det att I ock mån fröjdas och glädjas vid hans härlighets uppenbarelse².

¹ Gal. 6: 17. ¹ Fil. 3: 10. ¹ Kol. 1: 24. ¹ Upp. 1: 9. ² 2 Kor. 1: 5. ² Tim. 2: 10.

14. Saliga ären I, om I för Kristi namns skull blifven smädade¹, ty Anden, som är härlighetens och Guds Ande, hvilat öfver eder. Hos dem blifver han smädad, men hos eder prisad.

¹ Matt. 5: 10, 11. ¹ Petr. 2: 20, kap. 3: 14.

15. Ty ingen ibland eder lide såsom en mördare eller tjuf eller illgärningsman, eller som den där blandar sig i en annans ärenden.

16. Men lider någon såsom en kristen, så må han icke blygas, utan prisa Gud för den delen¹.

¹ Ap. G. 5: 41. ¹ Fil. 1: 29.

17. Ty tiden är inne, att domen skall begynnas på Guds hus; begynnes det med oss, hvad blifver då deras ände, som icke tro Guds evangelium?¹

¹ Es. 10: 12. ¹ Jer. 25: 29, kap. 49: 12. ¹ Mal. 3: 5.

18. Och blifver den rättfärdige med nöd frälst, hvad blifver då af den ogudaktige och syndaren?¹

¹ Ords. 11: 31. ¹ Luc. 23: 31.

19. Därföre, de som lida efter Guds vilja, de må befalla sina själar¹ åt honom såsom åt sin trofaste Skapare, och göra hvad godt är.

¹ Ps. 31: 6. ¹ Luc. 23: 46. ¹ Ap. G. 7: 59.

5 Kapitlet.

Vidare förmanar Petrus biskoparna och de äldste att väl sköta sitt ämbete samt de unga till underdånighet, v. 1. Sedan förmanar han alla i gemen till ödmjukhet, v. 5. Till att förtrösta på Gud, v. 7. Till nykterhet och vaksamhet emot djävulens glupskhet och list, v. 8. Önskar så, att Gud vilje fullborda det goda, som han hos dem hade begynt, och tillfogar en tacksägelse till Gud, v. 10. Upprepar än en gång sin förmaning och slutar med hälsningar, v. 12.

De äldste, som äro bland eder, förmanar jag, som ock är en af de äldste och ett vittne till Kristi lidande¹ och delaktig i den härlighet, som skall uppenbaras:

¹ Filem. v. 9. ¹ Upp. 1: 9.

2. Vården Guds hjord, som är ibland eder, och hafven akt på den¹, icke af tvång, utan af fri vilja, icke för slem vinnings skull², utan af god vilja,

¹ Jer. 23: 4. ¹ Ap. G. 20: 28. ² 1 Tim. 3: 3. ¹ Tit. 1: 7.

3. icke heller såsom herrar¹ öfver församlingarna, utan såsom föredömen för hjorden².

¹ 2 Kor. 1: 24. ² Fil. 3: 17. ¹ Tim. 4: 12.

4. Och då Öfverherden varder¹ uppenbar, skolen I undfå härlighetens ovanliga krona².

¹ Es. 40: 11. ¹ Joh. 10: 11. ² 1 Kor. 9: 25. ² Tim. 4: 8.

5. Sammalunda, I yngre, varen de äldre underdåniga. Varen alla inbördes hvarandra underdåniga¹, och hållen eder hårdt vid ödmjukheten², ty Gud står emot de högfärdiga³, men de ödmjuka gifver han nåd.

¹ Ef. 5: 21. ² Rom. 12: 10, 16. ³ Ords. 3: 34. ¹ Fil. 2: 3.

6. Så ödmjuken eder nu under Guds mäktiga hand, på det att han må upphöja eder i sinom tid¹.

¹ Job 22: 29. Luc. 1: 52, kap. 14: 11.

7. Kasten alla edra bekymmer på honom, ty han hafver omsorg om eder¹.

¹ Ps. 55: 23. Matt. 6: 25. 1 Kor. 9: 9.
Fil. 4: 6.

8. Varen nyktra och vaken¹, ty eder fiende, djäfvulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker, hvem han uppsluka må².

¹ 1 Tess. 5: 6. 1 Petr. 1: 13, kap. 4: 7.
² Joh. 1: 7, 8. Luc. 22: 31.

9. Stån honom emot, stadiga i tron¹, och veten, att samma vedermöda vederfares edra bröder i världen.

¹ Ef. 6: 11, 13. Jak. 4: 7.

10. Men all nåds Gud, som hafver kallat eder¹ till sin eviga härlighet i

Kristus Jesus, han fullkomne eder, som en liten² tid liden, styrke, stödje och stadfäste³.

¹ 2 Tim. 1: 9. ² 2 Kor. 4: 17. 1 Petr. 1: 6.
³ Ebr. 13: 21.

11. Honom tillhörer äran och makten ifrån evighet till evighet. Amen.

12. Genom Silvanus, eder trogne broder — det håller jag honom för — hafver jag i få ord¹ skrivvit till eder, förmanande och betygande, att den nåd, uti hvilken I stån, är Guds rätta nåd.

¹ Ebr. 13: 22.

13. Församlingen i Babylon, utvald tillika med eder, hälsar eder; så ock min son Markus¹.

¹ Ap. G. 12: 25.

14. Hälsen hvarandra med kärlekens kyss¹. Frid vare med eder alla, som ären i Kristus Jesus. Amen.

¹ Rom. 16: 16. 1 Kor. 16: 20. 2 Kor. 13: 12.
1 Tess. 5: 26.